

o ta pa ni lepa! Seve, česar se ne more potrpeti, se ne more; ali navadne reči, no, to pa že. In tako ni bilo ne godrnjanja ne sovraštva ne joka več, ampak le mir in sreča v mali družinici. O, blagor taki družini!

Kadar neseta Janko in Metka zopet gobe v Ljubljano naprodaj, se veselita oba drobnih ptičic-pevk v gozdu. Oba prešinja veselje ob pogledu na prelestne cvetke na zelenem travniku. Obema poskakuje srce od zadovoljnosti in sreče; ko zreta z mostu v modrikaste in zelene valove reke Save, ki tako naglo drvijo dalje; ko jima udarja na uho tisto nalahno plivkanje in pljuskanje in valovanje vode — prijetno, kakor ubrana pesem. Ko gledata, kako se zlati solnčni žarki v tisočernih barvah zrcalijo v vodi in odsevajo s Savine gladine tako čarobno in bajno! In kako hitre ribice priplavajo in zopet odplavajo z drobtinicami v gobčkih, s hvaležnimi pogledi... O-o, to je veselje, to je sreča za Janka in za Metko!...

Včasih postoji Metka s težkim košem na rami, pogleda ljubeznivo v Janka ter omenja narahlo, s srečo v srcu: „Kajne, Janko, da bi ne hotel več brez tistega zelca živeti?“

„Kajpadane, kajpadane!“ se odreže naglo Janko in potem še navadno pristavi: „Riba ne more plavati brez vode; ptica ne letati brez zraka; človek pa ne srečno živeti brez ljube potrpežljivosti.“

KAZEN.

Nagajivi Tonček
drega v vsako stvar;
malo opomini
staršev so mu mar.

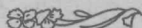
Kjer ga ni potreba,
tja gotovo gre;
drugo vse, le v šoli
skoro nič ne ve.

Zadnjič pa kupili
ded so panj čebel;
o kako je Tonček
tega bil vesel!

Za najljubšo stvarco
jih imajo ded,
Tončku pa je mnogo
bolj priljubljen med.

Drzno je posegel
v panj po med — z rokó!
Toliko kot mernik
zdaj ima glavó!

Slavko Slavič.

PO DOLGIH LETIH.

Pozdravljen moj prijazni gozd!
Kako sem si želel,
da bi po dolgih letih spet
te obiskati smel.

Tod sanjal sem najlepši sen
v presrečnih mladih dneh,
tu radost kraljevala je,
glasil se sreče smeh.

A zdaj? Postaral si se ti —
in meni je v obraz
začrtal neizbrisen znak
življenja burni čas.

A vendar radost se v srce
mi seli tukaj spet
kjer sanjal sem najlepši sen
sen zlatih, mladih let!

Slavko Slavič.

